

Dr hab. prof. UJD Andrzej Krzak
Katedra Nauk o Bezpieczeństwie
Wydział Nauk Społecznych
Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy
im. Jana Długosza w Częstochowie
ul. Zbierskiego 2/4
Częstochowa 42-200

Warszawa, 2 marca 2021 r.

Recenzja
dysertacji doktorskiej magistra Konrada Mozgawy
pod tytułem
Druga Rzeczpospolita wobec kwestii Rusi Zakarpackiej w latach 1919-1939
Słupsk 2021

Uwagi ogólne:

W okresie II Rzeczypospolitej problematyka szeroko rozumianego bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego państwa należała do priorytetowych zadań kolejnych ekip rządów oraz propaństwowo nastawionych sfer funkcjonujących na arenie politycznej. Było to niezwykle istotne i zarazem złożone zadanie, albowiem po 123 latach zaborów i niebytu polskie elity polityczne pragnęły zapewnić bezpieczeństwo i nienaruszalność granic. Warto również podkreślić, iż kwestia bezpieczeństwa oraz prowadzenie efektywnej polityki zagranicznej w stosunku do sąsiadów oraz na szerszej arenie międzynarodowej były priorytetem wszystkich sił politycznych Rzeczypospolitej. Szczególną uwagę przywiązywano zwłaszcza do tych obszarów, które łączyły się ze strategicznymi interesami państwa i miały realny wpływ na jego bezpieczeństwo. Monitorując punkty zapalne w kraju oraz poza jego granicami, wypracowywano takie koncepcje prowadzenia polityki, aby w stosownym momencie można było podjąć adekwatne środki gwarantujące skuteczne oddziaływanie w celu ochrony żywotnych interesów państwa oraz jego obywateli.

Obszar Rusi Zakarpackiej z powodu dawnego i współczesnego znaczenia z pewnością zasługuje na to, aby więcej miejsca i czasu poświęcono na badania dotyczące jego dziejów w szerszym kontekście problemowym. Region ten charakteryzuje się wieloma sprzecznościami, które wraz z rywalizacją pomiędzy państwami i sąsiadującymi z przedmiotowym obszarem narodami na setki lat ukształtowały jego rzeczywistość

polityczną, gospodarczą, kulturową i wojskową. Wart podkreślenia jest fakt, że w ostatniej dekadzie w polskim piśmiennictwie można zauważyć rosnące zainteresowanie naukowców zarówno dziejami, jak i kształtowaniem się sytuacji politycznej na Rusi Zakarpackiej. W ten bardzo żywy obecnie nurt wpisują się badania prowadzone przez mgra Konrada Mozgawę. Przedmiotem eksploracji Doktoranta stała się Ruś Zakarpacka, region o złożonej strukturze etnicznej, społecznej i religijnej, który ze względu na swoje położenie stanowi newralgiczny obszar w szerszym kontekście geopolitycznych interesów Polski, Czechosłowacji, Węgier, Rumunii oraz bolszewickiej Rosji. W wyniku skomplikowanego splotu dziejów oraz specyficznych uwarunkowań geopolitycznych na obszarze Rusi Zakarpackiej doszło do zainicjowania wielopoziomowej gry dyplomatycznej, której celem stało się budowanie sojuszy oraz wsparcia dla dążeń rewizjonistycznych i zmiany powojennego status quo (porządku wersalskiego).

Uwagi metodologiczne i formalne:

Recenzowana rozprawa liczy 342 strony. Składa się z pięciu rozdziałów, wstępu, zakończenia oraz bibliografii. Powstała w Instytucie Historii Akademii Pomorskiej w Słupsku pod kierunkiem prof. dra hab. Piotra Kołakowskiego.

Mgr Konrad Mozgawa jest absolwentem Akademii Pomorskiej. Ukończył dwa fakultety w dyscyplinach historia i biologia. Jest autorem kilku interesujących artykułów, spośród których cztery odnoszą się do problematyki związanej z zasadniczym problemem badawczym ujętym w przedmiotowej rozprawie: *Relacje rusińsko-ukraińskie u progu XX wieku. Rusini-Ukraińcy, czy odrębny naród?*, [w:] *Polska i Ukraina: Problemy i perspektywy*, red. Michał Apollo, Magdalena Krupska, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Kraków 2019; *Organizacja i obsada personalna placówki konsularnej Rzeczypospolitej Polskiej w Użhorodzie w latach 1928-1938*, „Scripta Historica”, 2017, nr 23; *Polsko-rumuńska współpraca wojskowa w dziedzinie broni chemicznej w świetle wizyty misji rumuńskiej w Warszawie w 1923 roku*, [w:] *Polska i sąsiedzi na przestrzeni wieków. Prace słupskich doktorantów historii*, T. 1, pod red. W. Skóra i A. Teterycz-Puzio, Słupsk 2017; *Ruś Zakarpacka w polityce czechosłowackiej (1920-1938)*, „Koło Historii”, 2015, nr 16. Dodatkowo pozytywnie świadczy o Doktorancie aktywność naukowa, mierzona udziałem w licznych konferencjach w charakterze organizatora oraz prelegenta.

W recenzowanej dysertacji mgr Konrad Mozgawa dokonał analizy roli Rusi Zakarpackiej jako kresowego regionu Czechosłowacji w planach i polityce zagranicznej II Rzeczypospolitej w kontekście zmieniającej się sytuacji międzynarodowej w Europie.

We wstępie doktoratu została zaprezentowana wiedza metodologiczna odnosząca się do przestrzeni rozpoznawania stosunków dwustronnych między Polską a Czechosłowacją w szerokim spektrum budowania systemu bezpieczeństwa w skali regionalnej oraz Europy sensu largo. Wyodrębnione założenia metodologiczne opierają się na kilku celach i pytaniach badawczych, których główna idea polegała na udowodnieniu, że skomplikowana sytuacja geopolityczna Rzeczypospolitej została wpisana w konieczność prowadzenia aktywnej polityki nie tylko wobec dwóch zasadniczych zagrożeń, czyli rosyjskiego bolszewizmu i niemieckiego rewizjonizmu, ale też niemniej ważnych kwestii takich jak: polityczne i wojskowe relacje między II Rzeczypospolitą a CŠR, Węgrami, Rumunią oraz Królestwem Serbów, Chorwatów, Słoweńców (Królestwo SHS)/Jugosławii i Francją. Kolejny problem badawczy dotyczył miejsca Rusi Zakarpackiej w polityce zagranicznej i obronnej państwa polskiego, zwłaszcza w kontekście budowy strategicznych szlaków komunikacyjnych, a także jako bazy do irredentystycznej działalności ukraińskich organizacji nacjonalistycznych. Pozostałe pytania odnosiły się do: wpływu relacji francusko-radzieckich na stosunki Warszawa – Praga, istoty niemieckiego oddziaływania na sytuację na Rusi Zakarpackiej w połowie lat trzydziestych XX wieku, a także szanse zbudowania niezależnego regionalnego systemu bezpieczeństwa, w którym Ruś Zakarpacka odegrałaby istotną rolę jako część bądź to państwa czechosłowackiego bądź węgierskiego.

Zaproponowana przez mgra Mozgawę struktura pracy (kolejność rozdziałów i podrozdziałów) jest zrównoważona oraz spójna. Układ pracy jest chronologiczno-problemowy i odpowiada logice. Pewną krytykę wzbudza zastosowany opis podrozdziałów. Doktorant bowiem przyjął układ numerujący części rozprawy w oparciu o kolejne po sobie następujące liczby, zamiast zwyczajowo przyjętego podziału rozpoczynającego się od numeru rozdziału i następnych cyfr, zgodnych z ciągiem liczbowym (2.1., 2.2.; 3.1., 3.2. etc.).

Pracę Doktoranta rozpoczyna rozdział, w którym w syntetyczny sposób zostały nakreślone dzieje Rusi Zakarpackiej do Wielkiej Wojny. Na kolejnych stronach przedstawiona została skomplikowana historia regionu wraz z kształtowaniem się jego odrębności, w obliczu specyficznej kultury pogranicza, a także wpływów mocarstw europejskich i liderów regionalnych. Przy czym odczuwalny jest pewien niedosyt w związku z dość ogólnikowym potraktowaniem opisu geograficznego Rusi. Na uwagę natomiast zasługują świetnie nakreślone dzieje na tle zmieniających się warunków politycznych w kontekście pojawienia się nowych podmiotów w stosunkach międzynarodowych.

Drugi z rozdziałów stanowi charakterystykę polskiej polityki zagranicznej w obliczu budowy systemu bezpieczeństwa regionu wschodnioeuropejskiego jak również kontynentalnego. Autor przedstawił w nim meandry i kulisy związane ze stroną koncepcyjną tejże, jak i praktyczną grą dyplomatyczną, wyznaczoną przez liczne próby zmiany niekorzystnego położenia geopolitycznego państwa polskiego po 1918 roku. Zabiegi w celu zapewnienia bezpieczeństwa Rzeczypospolitej były niewątpliwie jednym z głównych zadań, jakie stanęły przed kolejnymi rządami w dwudziestoleciu międzywojennym.

Trzeci rozdział został poświęcony polityce Polski wobec regionu Rusi Zakarpackiej w kontekście jej stosunków z Czechosłowacją, Węgrami i Rumunią. Przy czym Autor skupił się na szczegółowym opisie wydarzeń, które miały miejsce w przedziale czasowym 1938-1939. Doktorant dokonał co prawda syntezy wcześniejszych polskich poczynań na Zakarpaciu, jednak gros jego narracji wiąże się z działaniami polskiego rządu w ostatnich miesiącach istnienia Czechosłowacji.

Z kolei czwarty rozdział jest uzupełnieniem poprzedniego, gdyż została w nim ujęta aktywna działalność wywiadowcza i dywersyjna prowadzona przez Oddział II SG WP. Wstępem do szczegółowej narracji jest syntetyczne studium przedstawiające organizację i zadania wywiadu polskiego w ujęciu całościowym. Kolejne dwa podrozdziały natomiast zostały poświęcone operacjom wywiadowczym oraz akcji „Łom”, która w pewnym sensie wieńczyła aktywność wywiadowczą na opisywanym obszarze.

Ostatni z rozdziałów zamyka analiza aktywności polskiej służby zagranicznej wobec Rusi Zakarpackiej. Mgr Mozgawa opisał powstanie i działalność placówek konsularnych oraz ukazał warunki pracy Konsulatu RP. W trzech kolejnych podrozdziałach (przy zachowaniu względnych proporcji) zaprezentował złożony obraz działalności konsularnej w stosunkowo skomplikowanych warunkach politycznych, poczynszy od 1928 roku aż po wrzesień 1939 roku.

Należy podkreślić, iż Doktorant dobrze wypełnił swoje zadanie, w znacznym zakresie poszerzając naszą wiedzę na temat aktywności służby konsularnej RP w badanym regionie (jest to godne pochwały, bowiem bardziej doświadczeni badacze nie potrafili dotychczas tego dokonać). Jako przykład należy przytoczyć precyzyjny opis znakowania polskich paszportów dla osób niepożądanych. Mgr Mozgawa nie tylko wyjaśnił wszelkie niuanse związane z tą procedurą, ale dokonał też trafnej oceny tych działań, bez doszukiwania się jakichś mitycznych polityk dyskryminujących (s. 299-300, 302).

Główne cele badawcze zostały określone jako identyfikacja licznych przeszkód w tworzeniu specyficznych relacji w środowisku południowych (południowo-wschodnich)

sąsiadów Rzeczypospolitej, które by pozwoliły na zbudowanie trwałych więzów umożliwiających pozyskanie wiarygodnych sojuszników wobec rosnącego zagrożenia ze strony wschodniego i zachodniego sąsiada.

Założenia metodologiczne objęły zastosowanie przez Doktoranta trzech głównych metod badawczych: analizy, ograniczonej syntezy oraz analizy porównawczej. Za szczególnie zasadne należy uznać sięgnięcie do analizy, która pozwala na wielowymiarowe ujęcie badanej problematyki. Posługuje się ona modelem pojęciowym analizowanych dziejów, dzięki czemu możliwe jest przedstawienie zależności między atrybutami uczestników stosunków międzynarodowych a ich miejscem w strukturze systemu międzynarodowego oraz konsekwencjami działań i oddziaływań dla każdego z nich. Metoda ta jest o tyle ważna, że nie wyznacza arbitralnych granic badań, a ponadto jest jedną z najbardziej wpływowych orientacji teoretycznych i metodologicznych w historii. W przypadku pracy mgra Mozgawy pozwoliła ona na identyfikację cech właściwych dla charakterystyki polskiej polityki zagranicznej w regionalnym i szerszym kontekście stosunków międzynarodowych doby dwudziestolecia międzywojennego, wskazując na jej sukcesy i porażki. Z kolei analiza porównawcza umożliwiła wyodrębnienie różnic i podobieństw w koncepcjach i poglądach innych aktorów sceny międzynarodowej zarówno w badanym regionie, jaki i skali europejskiej. Dzięki syntezie udało się Autorowi nakreślić szerzy kontekst regionu, jego przeszłość, a także złożoność, bez konieczności szczegółowego opisywania poszczególnych faz procesu historycznego. Syntezowania przedmiotowych dziejów było niezwykle pomocne podczas analizy podstawnych problemów badawczych odnoszących się do roli i znaczenia Rusi Zakarpackiej dla Czechosłowacji, Węgier i Polski.

Zastosowane przez mgra Mozgawę źródła oraz literatura przedmiotu są najmocniejszym elementem procesu badawczego i w pełny sposób oddają podjętą problematykę, jej złożoność i rozpiętość analizy. Z pewnością dokonany przez Autora dobór źródeł i literatury w rozprawie doktorskiej nie jest przypadkowy. Stanowi on o dojrzałości oraz umiejętności selekcji i poprawnego definiowania potrzeb badawczych na każdym etapie pracy naukowej. Podsumowując, należy stwierdzić, iż źródła oraz literatura przedmiotu użyta w procesie badawczym przez mgra Mozgawę w znacznym stopniu wypełnia bazę źródłową niezbędną w badaniach, a nawet poszerza percepcję badawczą, jak również sprzyja pogłębionej analizie. Na szczególną pochwałę zasługuje fakt, że Autor w szerokim zakresie zastosował dokumenty archiwalne i opublikowane opracowania, co znalazło uzasadnienie w przeprowadzonym przez mgra Mozgawę procesie analitycznym. Niedosyt natomiast budzi

brak map i ikonografii, gdyż trudno jest umiejscowić Ruś Zakarpacką w szerszym kontekście geograficznym.

Jeśli chodzi o konstrukcję przypisów, to generalnie nie można wnosić większych zastrzeżeń, chociaż za pewne niedociągnięcie należy uznać niedostatek przypisów polemicznych, które są wskazane jako istotne w dysertacji doktorskiej. Ponadto Autor pominął w przypisach rzeczowych (notach biograficznych) źródła, z których niewątpliwie korzystał (np. s. 35-36; p. 70 ze s. 28; p. 94 ze s. 34; p. 148 ze s. 48-49; p. 160 i 161 ze s. 51 et passim). Innym mankamentem jest wyróżnienie obszernym zapisem biograficznym postaci powszechnie znanych. Za przykład niech posłuży osoba gen. Jerzego Kirchmayera, znanego w polskiej historiografii i mającego w niej zasłużone miejsce (s. 144). Podobnie traktuje Autor innego generała i polityka Hansa von Seeckta (s. 95), czy brytyjskiego premiera Austena Chamberlaina (s. 96). Kolejnym przykładem niech będzie biogram znanego czeskiego męża stanu Tomasza Masaryka (s. 39). Podobnie rzecz ma się z wyjaśnieniami oraz poszerzeniem wiedzy o zdarzeniach, organizacjach etc., których umieszczenie w tekście głównym rozbijałoby jego konstrukcję lub zakłócałoby tok narracji. Przykładem niech będą: p. 44 ze s. 22; p. 173 ze s. 53; p. 184 ze s. 55-56. Autor natomiast wielokrotnie stosuje prawidłowy zabieg w stosunku do zapisów objaśniających albo uzupełniających treści w stosunku do tekstu głównego (np. p. 192 ze s. 58 czy p. 258 ze s. 75).

Ewidentnym błędem jest natomiast zapis zamieszczony w p. 51 ze s. 87, w którym Autor stwierdził, iż podreferat A1 miał zostać przekształcony w Ekspozyturę nr 6, a następnie w Lotną Ekspozyturę nr 6, z siedzibą w Warszawie. Doktorant nie zweryfikował tych danych w innych źródłach, bowiem Ekspozytura nr 6 działała do 1 stycznia 1926 r., po czym doszło do scalenia jej z Ekspozyturą nr 1 w Wilnie. Z dostępnych danych wynika, iż Ekspozytura Lotna (a właściwie L VI) była jednostką zajmującą się na poziomie centralnym działaniami o charakterze inspiracyjnym. Zatem nie była kolejną komórką wywodzącą się (ewoluującą) z podreferatu A1. Kilkadziesiąt stron dalej Doktorant przedstawia opis tej Ekspozytury, i w tym miejscu uwaga: należy jednak częściej wchodzić w polemikę z autorami niektórych źródeł. Chodzi tutaj o niepotwierdzone tezy dr. A. Wszendyrównego (p. 54 ze s. 242).

Inną nieprecyzyjność stanowi opis zawarty w p. 433 ze s. 167, a dotyczący bolszewickiego kontrwywiadu wojskowego. Faktycznie prowadził on klasyczne działania defensywne, ale w odniesieniu do sił zbrojnych (Armii Czerwonej). Generalnie jego działalność nie wychodziła jednak poza sferę wojskową. To o czym napisał Doktorant było

domeną albo Oddziału Kontrwywiadowczego (KRO) albo Oddziału Specjalnego Politycznego (SO). I raczej określiłbym te działania jako dezinformacyjne lub ewentualnie inspiracyjne niż prowokacyjne.

Nieścisłością jest też podanie na s. 92 osoby o nazwisku Karpat jako członka UOW, przez którego E. Konowalec nawiązał kontakt z niemieckim wywiadem. Faktycznie tą postacią był Richard Jary vel Riko Jaryj ps. Karpat, Konsul-2, Riko. Więcej informacji o działalności Jary'ego można znaleźć w pracy: R. Torzecki, *Kwestia ukraińska w Polsce w latach 1923-1929*, Kraków 1989. W tym kontekście zabrakło nieco więcej informacji na temat szczegółów współpracy wywiadowczej ukraińskich nacjonalistów z wywiadem niemieckim i bolszewickim. Należy dodać, że afery kontrwywiadowcze, chociażby KWW-1 czy też Olgi Besarab, zostały dość dobrze opisane. Podobnie jak współpraca Ukraińców z wywiadami Niemiec i Rosji Radzieckiej/ZSRR.

Mankamenty dotyczące stosowania właściwego słownictwa wojskowego zdarzają się w dysertacji dość często. Przy czym ma się wrażenie, że jest to raczej wada polegająca na ujednoliceniu stosowanej terminologii niż nieznamomości problemu. Przykładem może być użycie konstrukcji ukraińska „rota”, zamiast prawidłowej „kompania” (s. 89), zwłaszcza, że Autor nie stosuje nazwy „sotnia” (wł. dla j. ukraińskiego), czy w innym przypadku „kureń”, czyli batalion etc.

Mgr Mozgawa, opisując rozmowy dotyczące przekazania sprzętu uzbrojenia (zwłaszcza artyleryjskiego), zastosował podwójną klasyfikację dla kalibrów dział i haubic, raz używając milimetrów innym razem centymetrów (s. 130). Należałoby to jednak ujednolicić, zwłaszcza, że w polskiej historiografii używa się opisu: mm (opis w cm jest właściwy dla niemieckiej historiografii).

Za swoisty lapsus językowy należy uznać wyłączenie Francji z grona Ententy, co się Autorowi niestety czasami przydarza (np. 94). Inny znajdujemy na s. 238, gdzie Doktorant stosuje sformułowanie „obozy koncentracyjne dla Ukraińców z Galicji”. Lepiej w tym przypadku zastosować nazwy: centra koncentracji lub obozy koncentracji, gdyż konotacje związane z zapisem Autora są dość jednoznaczne.

Niedosyt budzi również dość ogólnikowy opis polskich działań związanych z budową strategicznego południowego szlaku komunikacyjnego łączącego Rzeczypospolitą z portami rumuńskimi lub greckimi, które miałyby zapewnić państwu dostawy sprzętu i materiału wojskowego na wypadek wojny. Nie można zapominać, że Ruś Zakarpacka w polskich koncepcjach odgrywała niezwykle istotną rolę. Należy też zauważyć, iż problem ten został stosunkowo dobrze zbadany. Doktorant natomiast nawiązał do tych kwestii w

kontekście podpisanych umów wojskowych i gospodarczych z Czechosłowacją i Rumunią (s. 102-104), niestety, nie wspominając o pertraktacjach z Królestwem SHS/Jugosławii.

Niezwykle ciekawy jest natomiast fragment opisujący funkcjonowanie Małej Ententy i jej wpływ na kreowanie polityki zagranicznej Polski, zwłaszcza w stosunku do relacji polsko-czeskich. Doktorant nakreślił w interesujący sposób próby przyciągnięcia Warszawy do tego regionalnego sojuszu i poddał krytycznej analizie polskie stanowisko. Trafnie zauważył, iż kolejne rządy były przeciwne inicjatywom, szczególnie rumuńskim, chociaż nie brakowało i jugosłowiańskich. Niemniej jednak niektóre oceny na temat roli oraz znaczenia Małej Ententy podane przez Doktoranta budzą uzasadnioną wątpliwość. Przykładem niech będzie twierdzenie, że: *Istotnym czynnikiem osłabiającym więź państw Małej Ententy było powstanie w lutym 1934 r. bloku pod nazwą Ententa Bałkańska...* (s. 159) Śmiem twierdzić, iż było inaczej. Kolejny pakt nie tylko wzmacniał i uzupełniał regionalny system bezpieczeństwa, lecz był alternatywą w przypadku rozpadu Małej Ententy dla jego sygnatariuszy. Ponadto miał znaczący wpływ na nowo przebudowywane relacje wielostronne, przede wszystkim bułgarsko-jugosłowiańskie i węgiersko-jugosłowiańskie. Z pewnością także osłabiał pozycję Włoch, które mocno ingerowały w sytuację na Bałkanach.

Podsumowując warstwę merytoryczną oraz metodologiczną rozprawy, trzeba uwzględnić jej ciekawe elementy deskryptywne i eksplanacyjne, które stały się podstawą do stwierdzenia, że jest ona interesującym opracowaniem problemowym, wnoszącym nowe wartości do badań naukowych. Ujęte w zakończeniu podsumowanie zostało zbudowane na wyeksponowaniu najważniejszych tez dysertacji oraz spuentowaniu ich w sposób logiczny. Niewątpliwie przyjęcie takiej konstrukcji zakończenia rozprawy jest jak najbardziej uzasadnione i w oczywisty sposób kończy wątki narracyjne. Można zatem stwierdzić, iż pomimo pewnej liczby uchybień i usterek dysertacja jest niezwykle interesującym i wartościowym dziełem będącym skutkiem wyteżonej i rzetelnej pracy badawczej mgra Konrada Mozgawy. Należy więc mieć nadzieję, że po usunięciu usterek, praca znajdzie uznanie wśród władz uczelnia, aby móc ją opublikować drukiem.

Uwagi końcowe:

Recenzowane studium autorstwa mgra Konrada Mozgawy jest dobrze przygotowane zarówno pod względem merytorycznym, jak i metodologicznym. Treść rozprawy odpowiada jej tytułowi i jest zgodna z zamierzeniami Autora zdefiniowanymi we wstępie. Na uwagę zasługuje fakt, że Autor nie tylko właściwie uzasadnił dobór podejść teoretycznych i metodologicznych, ale założenia te stały się odpowiednie dla procesu realizacji zadania badawczego. Warto podkreślić, że dysertacja pt. *Druga Rzeczpospolita wobec kwestii Rusi*

Zakarpackiej w latach 1919-1939 w pełni wpisuje się w problematykę dotyczącą klasycznej analizy polskiej polityki zagranicznej na szerokim tle gier dyplomatycznych. Praca jest starannie napisana i pod względem edytorskim generalnie nie budzi zastrzeżeń. W związku z tym oceniam recenzowaną dysertację pozytywnie.

Dysertacja mgra Konrada Mozgawy spełnia wszystkie wymogi stawiane rozprawom na stopień naukowy doktora zawartym w Ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 18 marca 2011 r. wraz ze zmianami Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym. W tym stanie rzeczy wnoszę o dalsze procedowanie procesu przewodu doktorskiego.


Andrzej Krzak

Warszawa, 2 marca 2021 roku